

[Minister Hans Sølvhøj.]

gunstigere er naturligvis vigtigt, når rente- og afdragsbetalingerne, som det i ganske enkelte tilfælde er sket, kan komme helt op på disse famøse 80 pct. Det er vel også rigtigt, at rente- og afdragsbyrden i de senere år har været voksende og vil udgøre en stadig stigende del af hjælpen. Jeg er orienteret så vidt, at jeg ved, at man kan tænke sig, at nogle af udviklingslandene vil søge moratorieordninger med de internationale kreditorganer; men jeg finder, at vi også kan yde et bilateralt bidrag en gang imellem ved at arbejde med endnu gunstigere lånevilkår, når de enkelte lån behandles i finansudvalget. I det hele taget bør vel den tendens, vi skal stræbe imod, være, at der finder en almen liberalisering af lånebetingelserne sted.

Hvorfor det er finansministeriet, der har med den multilaterale finansielle hjælp at gøre, har i og for sig en rent teknisk forklaring. Det hænger sammen med, at det er finansministeriet, der varetager vore forbindelser til Verdensbanken; af den grund ligger også forbindelsen med den multilaterale finansielle hjælp inden for finansministeriets arbejdsområde.

Endelig er det vel rigtigt igen at rejse spørgsmålet om, hvorvidt man med den ene procent, der tales om både i FN-resolutterne og også andre steder, alene bør koncentrere sig om den statslige indsats eller om både den statslige og den private sektor. Jeg vil dog gerne sige, at den anmodning, som vi forsøger at leve op til, har sit udgangspunkt i — som også fru Else-Merete Ross sagde det, da vi sidst drøftede emnet her i tinget — at man skal sammenlægge den offentlige og den private sektor. Jeg tror, det er vigtigt, at vi under iagttagelse af strenge krav til os selv med hensyn til den offentlige indsats også tænker på at opmuntre den private sektor. Til den ende tror jeg man skal tilstræbe garantiordninger, låneordninger og støtteordninger af forskellig art. Når u-landene vurderer hjælpen fra deres standpunkt, stiller de ikke som en betingelse, at den skal være statslig; for dem er pengene lige gode, hvis lånebetingelserne bare er nogenlunde rimelige. Om de kommer fra den offentlige eller den private sektor, er ikke afgørende for u-landene, bare lånebetingelserne er fornuftige.

Else-Merete Ross: Ministeren var til stede ved det samme u-landsrådsmøde som jeg. Jeg vil gerne spørge ministeren: gjorde ambassadør Thorps appel angående IDA ikke et så stort indtryk, at ministeren her i hvert tilfælde kunne sige noget om, at han vil gå til finansministeren og lægge et godt ord ind for sagen? Det forekommer mig, at både professor Nyboe Andersen og ambassadør Thorp talte så indtrængende om de behov, der er, at jeg lidt savnede en redegørelse vedrørende den del af mit indlæg fra ministeren.

Minister Hans Sølvhøj: Man skal jo være næstendels ufølsom over for hele spørgsmålet, hvis man ikke tager tungt på de henstillinger, der er kommet fra OECD, og på det, ambassadør Thorp sagde, da han var her. Nu er det jo sådan, at regeringen om ganske kort tid skal fremkomme med en almindelig redegørelse til drøftelse her i folketinget for u-landspolitikplanerne på lidt længere sigt, og det er da klart, at i forberedelsen af denne redegørelse vil også den manende appel fra ambassadøren indgå, også i form af drøftelser med finansministeren.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om bolig sikring.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 50) findes i tidenden sp. 488, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 111).

Der var stillet 17 ændringsforslag i betænkningen.